

Ела съ менъ се вечъ смилн
И недѣй се вечъ дѣли.
Стига вечъ тѣсъ тѣгѣ,
Що истеглихъ до сега.

Ела си пакъ въ мой-атъ садъ,
Гдѣто бѣше по напрѣдъ,

Стѣпи пакъ на розовъ клонъ
И загукай съ нѣженъ тонъ.

Гѣкни, сладичко запѣй,
Та ми скѣрби-тѣ развѣй.
Че безъ тебъ катъ запѣстѣлъ
Сѣдѣ, ни живъ, ни умрѣлъ.

(С. 36—38).

[Безъ заглавие]

Азъ що любѣжъ?
Самъ си знамъ!
Не е малко, ни голѣмо,
И е бѣло и червено;
Само име-то не казвамъ,
Азъ що либѣжъ, самъ си знамъ.

Гдѣ азъ либѣжъ?
Самъ си знамъ:
Нито въ дворъ е, нито въ градъ е,
Нито на въ цвѣтѣщій садъ е;
Никомъ мѣсто-то не казвамъ.
Гдѣ азъ либѣжъ, самъ си знамъ.

Въ кой часъ либѣжъ?
Самъ си знамъ:
Денемъ, нощемъ осѣава,
Нощъ ны двама разлѣчава;
Никомъ време-то не казвамъ,
Въ кой часъ либѣжъ, самъ си знамъ.

Какъ азъ либѣжъ?
Самъ си знамъ:
Иль лѣжливо, иль искренно;
Иль чисто, иль притворно;
Чѣвствуваны-то не казвамъ,
Какъ азъ либѣжъ, самъ си знамъ.

(Прев. изъ Сърб. пѣснарицѣ)

(С. 38—39).

ПѢСНЬ

На гласъ: Ахъ, адинатонъ естаеи фось мѣ на антистаею.

Алмазъ ли е иль звѣздица,
Що тамъ свѣти, въ розовъ садъ.
Сека сѣстрѣнь предъ зорицѣ,
Като сѣлнце съ мѣсенъ свѣтъ?

Вечъ сѣрце-то ми извлече;
Вси-те чѣвства ми смѣти;
Катъ го гледамъ изъ далече
Съ толко чѣдны прелести.

— Ни алмазъ е, ни звѣздица,
Мило нѣжно пиленце!
Нѣ е твоѣ-та дѣшица,
Що нѣ либишъ отъ сѣрце.

Рано рани предъ зорицѣ
Мило тѣжно пиленце!
Съ студнѣ быстречкѣ водицѣ
Да полива цвѣтице.

Ты, съ което най обѣчашъ,
Свой-то ангелско лице
Сека сѣстрѣнь да обѣчашъ
И да ходишъ на хорце,

Та отъ него да ти прати
Роснѣ кытѣ съ прѣсенъ цвѣтъ,
И да иска любовь-тѣ ти
Съ вѣрнѣ клѣтвѣ, за до свѣтъ.

(С. 42—43).